

ΡΑΜΠΙΝΔΡΑΝΑΘ ΤΑΓΚΟΡ

ΕΤΙ εκπλήξεως ὁ Εὐρωπαϊκὸς κόσμος τῶν γραμμάτων ἐπληροφόρηθη, ὅτι τὸ ἐρετεινὸν βραβεῖον Νόμπελ διὰ τὴν Φιλολογίαν ἀπενεμήθη εἰς ἕνα Ἰνδὸν ποιητὴν, ἄγνωστον σχεδὸν μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης. Κατ' ἀρχὰς ἠκούσθησαν διαμαρτυρίαι, ὅτι σκοπὸς τοῦ βραβεῖου δὲν εἶνε ἀπλῶς «τιμητικὸς», ἀλλ' ἐπιδιώκει τοῦτο πρακτικὸν σκοπὸν, ὅπως ὁ βραβεύμενος δυνήθῃ νὰ συνεχίσῃ τὸ ἔργον τοῦ ἄνευ οἰκονομικῶν στενοχωριῶν. Δι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ δίδεται οὔτε εἰς γέροντας, οὔτε εἰς πλουσίους. Ἀλλ' οἱ πλεῖστοι φιλολογοῦντες ἔσπευσαν νὰ συγχαροῦν τὴν Ἐπιτροπὴν τοῦ βραβεῖου, ἥτις ἔκρινε μόνον ἐπὶ τῇ βᾶσει τῆς καλλιτεχνικῆς ἀξίας τῶν ὑποψηφίων. Καὶ ἤρχισεν εὐθὺς περὶ τὸ ὄνομα τοῦ Ἰνδοῦ ποιητοῦ νὰ γίνεταί πολὺς καὶ εὐμενὴς λόγος, πυρετωδῶς δὲ ἤρχισαν νὰ μεταφράζωνται εἰς ἕλας τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας τὰ ποιήματά του, ἀπλᾶ τραγούδια, τὰ ὁποῖα εἰσδύουν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Ἰνδικοῦ λαοῦ, ὑπενθυμίζοντα τοὺς προφήτας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ὁ μέγας Ὀλλανδοὺς ποιητὴς Φάν Ἐδιν χαρακτηρίζει τὸ γεγονός τῆς βραβεύσεως τοῦ Ταγκόρ ὡς τὸ μεγαλύτερον γεγονός τοῦ αἰῶνος, ἀποκαλῶν ἅμα αὐτὸν «Βασιλεὺς τῶν βασιλέων, τὸν ὁποῖον ἠκολούγησεν ὁ Θεὸς περισσότερον ἀπὸ ὅλους τοὺς συγχρόνους του».

Ὁ Ταγκόρ ἐγεννήθη εἰς τὴν Καλκούτταν τῷ 1861 ἐκ πατρὸς μαχαρσὴ (μεγάλου σοφοῦ). Ὁ παππὸς του ἦτο Ἰνδὸς ἡγεμὼν.

Πρὸ τινῶν ἐτῶν ἴδρυσεν παρὰ τὴν Καλκούτταν σχολεῖον μετ' ἠθικοθρησκευτικὰς ἀρχάς, εἰς τοὺς μαθητάς του ὁποῖου ἀσκεῖ εἰσέτι εὐεργετικὴν τὴν παιδαγωγικὴν του ἐπίδρασιν. Ἡ θεμελιώδης ἀρχή, εἰς τὴν ὁποίαν στηρίζεται ἡ λειτουργία τοῦ σχολείου τοῦ Ταγκόρ, ἀριθμοῦντος ὑπερδιακοσίας μαθητάς, εἶνε νὰ καθιστᾷ τὰ παιδιά «ὅσον τὸ δυνατόν εὐτυχέστερα», συντρέχει δὲ μετ' πολλήν συμπάθειαν τὸ ἔργον αὐτὸ καὶ ἡ

Κυβέρνησις τῶν Ἰνδιῶν. Ὁ Ταγκόρ εἰς τὴν νεότητά του διέτριψεν ἐν Ἀγγλίᾳ, ὅπου ἐμελέτησε τὸν Τένyson καὶ τὸν Σέλλεϋ, ὅπως μαρτυροῦν καὶ τὰ ἐπηρασμένα ἐκ τῶν μελετῶν αὐτῶν ποιήματά του.

Ἄν καὶ ἰδρυτὴς σχολείου, ὁ Ραμπινδρανὰθ ὁμολογεῖ ὅτι ὑπῆρξεν εἰς τὴν νεότητά του μετριώτατος μαθητής, ἐξελιχθεὶς εἰς ποιητὴν ἀπὸ «ἐμπνευσιν καὶ θεῖα χάριτι».

Εἰς ἡλικίαν 19 ἐτῶν ἐν τοῦτοις ἔγραψε τὸ πρῶτον του μυθιστόρημα, τὸ ὁποῖον τὸν κατέστησε γνωστότατον εἰς τὸν τόπον του.

Ὁ Ταγκόρ ἦτο τελείως ἄγνωστος εἰς τὴν Εὐρώπην μέχρι τοῦ παρελθόντος ἔτους, ὅτε ἐδημοσίευσεν ὁ ἴδιος Ἀγγλικὴν μετάφρασιν ἑνὸς τόμου τοῦ ποιημάτων καὶ θρησκευτικῶν ὕμνων, ἐπιγραφομένου «Ὡδαί». Τὰ τραγούδια αὐτὰ—μεταφρασμένα εἰς ρυθμικωτάτην ἀγγλικὴν γλῶσσαν ἐν πεζῷ,—εἶνε πλήρη γλυκύτητος καὶ ἁρμονίας, κατέστησαν δὲ αὐτὸν δημοφιλεῖς εἰς τὴν πατρίδα του καὶ τοῦ ἐδημοσύρησαν ἐκεῖ τὴν φήμην μεγάλου ποιητοῦ. Ἡ μετάφρασις αὐτὴ στενοῦ μόνον κύκλου Ἀγγλῶν φιλολόγων ἐκίνησε τὸ ἐνδιαφέρον. Κατόπιν ἐπεσκέσθη τὸ Λονδίνον καὶ τὴν Ὁξφόρδην καὶ ἀνέγνωσεν ἔργα του· οἱ θαυμασταὶ του τότε ἠυξήθησαν. Ἐμῖναν νέαι μετάφρασεις ἔργων του, ἐπροκάλεσαν ἐνθουσιασμὸν καὶ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τούτου ὑπῆρξεν ἡ ἀπονομή τοῦ βραβεῖου Νόμπελ.

Ὁ Ταγκόρ εἶνε βαθύς, λεπτότατος, ιδιότυπος ποιητής. Διακρίνεται διὰ τὴν ἀγνότητα τῆς ἐμπνεύσεως καὶ τὴν πυκνότητα τῆς σκέψεως. Θεωρεῖται ὡς ὁ ἀναγεννητὴς τῆς λογοτεχνίας καὶ τῆς γλώσσης εἰς τὴν Βεγγάλην, ἐνθα ζῇ. Εἶνε μυστικιστής, ρεμβώδης· ἡ ποίησις του εἶνε ἐν γένει θρησκευτική. «Ὡς ἐμφαίνεται!—λέγει ὁ κριτικὸς Νοράντι—ἐκ τῶν δύο τόμων, οἱ ὁποῖοι ἔχουν μεταφρασθῇ ἀγγλιστί, τὰ «Γιταντζάλι» (Gitanjali) καὶ τὸν «Κηπουρὸν», ἡ ποίησις τοῦ Ταγκόρ εἶνε ποίησις κυριαρχουμένη ἀπὸ τὴν ἀνάγκην τῆς ἀγάπης καὶ ἀρροσιώσεως πρὸς τὸ Ἄπειρον. Ἐφιερώνει εἰς τὸ Θεῖον ὅχι μόνον τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ζωὴν του, ἀλλὰ τὴν προσωπικότητά του ὅλην, ὅλους τοὺς πόθους, ὅλον του τὸ σῶμα.

Ραμπινδρανὰθ Ταγκόρ

Τὰ ἄσπρατά του εἶνε ὅλαι αἱ φλέβες του, αἱ ὅποιαι προσφέρουν τὸ αἷμα των εἰς τὸν Θεόν. Ὁ ποιητὴς εἶνε μία εὐωνή, ποῦ ὁ Θεὸς κάμνει νὰ ἀντηχῇ». Ὁ δὲ μέγας ἱρλανδὸς ποιητὴς W. Yeats ἔγραψεν : « Ἀναγινώσκω καθ' ἐκάστην τὸν Ραμπινδρανάθ. Ἐκαστος στίχος του κάμνει νὰ λησμονῇ τις ὅλας τὰς βασιάνους τοῦ κόσμου τούτου ».

Ὁ Ταγκὼρ ὕμνησε καὶ τὸν Ἑρώτα, ἀλλ' οἱ θρησκευτικοὶ του ὕμνοι εἶνε τὰ ὠραιότερα καὶ λυρικώτερά του ποιήματα. Εἰδικώτερον δὲ τὸ ποίημα « Στὸ παιδί » θεωρεῖται ὡς ἀριστουργήμα, τοῦ ὁποίου μεταφράσιν παραθέτομεν :

« ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ »

Σάν σοῦ φέρνω πολύχρωμα παιχνίδια, παιδί μου, ^[νοιώθω]
γιατί 'στὰ σύννεφα τόσα πλούσια χρώματ' ἀντιφεγ- ^[γίζουν]
καὶ γιατί τὰ λουλούδια στολίζουν τόσον ὠραῖοι χρω- ^[ματισμοί, —]
σάν σοῦ χαρίζω πολύχρωμα παιχνίδια, παιδί μου.

Σάν σοῦ γεμίζω Ἰαχάρωτά τ' ἀχόρταγα χεράκια, ἔρω γιατί 'στὸ κύπελλο τοῦ λουλουδίου κρύβεται μέλι καὶ γιατί οἱ καρποὶ γεμίζουν μυστικά γλυκά Ἰαχάρη—
σάν σοῦ γεμίζω Ἰαχάρωτά τ' ἀχόρταστα χεράκια.

• Σάν σέ φιλῶ 'στὸ πρόσωπο γιὰ νὰ γελάσης, ἀγα- ^{[πητό μου παιδί,}
νοιώθω τὴ χαρά, ποῦ φωτολούζει καθ' αὐγὴ τὸν οὐ- ^[ρανὸ]
καὶ τ' ἀναγάλλισμα, ποῦ τ' ἀγεράκι τοῦ καλοκαιριοῦ ^[φέρει]
ἐταν τὰ χεῖλή μου σ' ἀγγίζουσιν γιὰ νὰ γελάσης.

Ὁ τόμος τῶν ποιημάτων του « Τσιταντζάκι » (Προσφοραὶ ἀσμάτων) παρουσιάζει τὸν ποιητὴν ὡς ἓν εἶδος Ἰνδοῦ Δαυὶδ. Διαρκῶς ἐξυμνεῖται ὁ Πλάστης ἀπὸ τὸ πλάσμα του.

Ἰδοὺ πρόχειροι τινὲς μεταφράσεις ἐκ τῶν « Προσφορῶν » :

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ

« Μ' ἐπλάσας ἄπειρον, γιατί αὐτὴ ἦτο ἡ εὐχαρίστη-
σίς σου. Εἶμαι τὸ εὐθραυστο κύπελλον· τὸ ἀδειάζεις ἀ-
διάκοπα καὶ τὸ ξαναγεμίζεις πάντα μὲ μιὰ νέα ζωὴ.
Ἐφερες τὸν εὐθραυστον αὐτὸν αὐλόν, τὸν καλαι-
νιον, ἐπάνω εἰς λόφους καὶ κοιλάδας καὶ ἔψαλες μ' αὐ-
τὸν μελωδίας νέας. Εἰς τὸ ἀθάνατον ἀγγίγμα τῶν
χερῶν σου, ἡ μικρή μου καρδιά χάνει τὰ ὅρια της
μέσα στὴ χαρά, ἐκχύνεται εἰς ἀρρήτους ἐκφράσεις.
Δὲν ἔχω παρὰ αὐτὰ τὰ ταπεινὰ χεράκια διὰ νὰ δε-
χθῶ τὰ ἄπειρα δῶρά σου, καὶ ἡμέρες περνοῦν —
καὶ σὺ πάντα ἔχεις ἓνα νέον ἀπέραντον ἀκόμη διά-
στημα νὰ γεμίσης ».

Ο ΘΕΟΣ

Δὲν ἀκούσατε ποτὲ τὰ σιγανὰ πατήματά του ;

Ἔρχεται, ἔρχεται, πάντοτε ἔρχεται.

Εἰς κάθε ἐποχὴν, εἰς κάθε στιγμήν, εἰς κάθε ἡμέραν,
εἰς κάθε νύκτα

Ἔρχεται, ἔρχεται, πάντοτε ἔρχεται.

Πολλὰ τραγούδια τραγουδῆσα μὲ πολλοὺς τρόπους
σκέψεως. Μὰ ὅλες ἡ νότες ἐκήρυξαν πάντοτε :

Ἔρχεται, ἔρχεται, πάντοτε ἔρχεται.

Στῆς ἡμέρας τοῦ ἡλιοπλημμυρισμένου Ἀπρίλη, μέσα
ἀπὸ τὸν δρόμον τοῦ δάσους

Ἔρχεται, ἔρχεται, πάντοτε ἔρχεται.

Στὴ βροχερὴ καταχνιὰ τῶν νυκτῶν τοῦ Ἰουλίου, ἐ-
πάνω εἰς τὸ βροντερὸ ἄρμα τῶν νεφελῶν

Ἔρχεται, ἔρχεται, πάντοτε ἔρχεται.

Ε Π Ι Λ Ο Γ Ο Σ

« Σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ, μὲ τὰ τραγούδια μου σ' ἐζη-
τοῦσα. Ἀπὸ θύρα εἰς αὐλήν, αὐτὰ μὲ ὠδηγοῦσαν, μ' αὐ-
τὰ γύρω μου ἐψηλάφησα, ζητῶν νὰ ἐγγίσω τὴν ζωὴν
καὶ τὸν κόσμον.

Ὅ,τι ἐξύρω, τὰ τραγούδια μου τὸ ἔμαθαν· μου
ἐδαίξαν τὰ κρυφὰ μονοπάτια καὶ ἐπλησίασαν σ' ἐμὲ τὰ
ἄστρα, διὰ νὰ λάμπουν εἰς τῆς καρδιάς μου τὸν ὀρί-
ζοντα.

Εἰς τῆς χαρὰς καὶ εἰς τῆς θλίψεως τὰ μυστήρια, ὅ-
λες τὲς ἡμέρας μὲ ὠδήγησαν καὶ τώρα, ποῦ ἀπλῶ-
νεται τὸ λυκόφως, τώρα στοῦ ταξιδιοῦ μου τὴ δύσι,
σέ τίνος παλατιοῦ τὰ προπύλαια μὲ ἔφεραν ; »

Γνωρίζω, ὅτι σ' εὐχαριστεῖ τὸ ἄσμά μου. Γνω-
ρίζω, ὅτι μόνον ὡς ψαλμωδῶς δύναμαι νὰ φθάσω μέ-
χρι σοῦ. Μὲ τὸ ἄσμά μου μόνον ἐγγίζω τοὺς πόδας
σου, τοὺς ὁποίους διαφορετικὰ δὲν ἔμπορῶ νὰ φαντα-
σθῶ ὅτι θὰ ἐγγίσω.

Εἰς τὸν « Κηπουρὸν » ψάλλει τὸν ἔρωτα. Ὁ
Ταγκὼρ ἐξαερεύθη κυρίως διὰ τὰς « Προσφορὰς ».
Ἀλλὰ τοῦ « Κηπουροῦ » τὰ ποιήματα κρίνονται ἀνώ-
τερα ποιητικῶς. Ἰδοὺ ἀποσπάσματα ἐκ τοῦ « Κη-
πουροῦ » :

ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

Γυναῖκα, δὲν ἐπλάσθης μόνον ἀπὸ τὸν Θεόν, ἀλλὰ
καὶ ἀπὸ τὸν ἄνδρα, ὁ ὁποῖος προσπαθεῖ διαρκῶς νὰ
σὲ στολίζῃ μὲ τὴν εὐμορφίαν τῆς καρδιάς του.

Οἱ ποιηταὶ κεντοῦν γιὰ σένα μὲ κλωστὲς χρυσῶν
ὀνείρων, οἱ ζωγράφοι δίδουν εἰς τὸ στήνιά σου μίαν
διαρκὴ νέαν αἰωνιότητα, ἡ θάλασσα δίδει τὰ μαργα-
ριτάρια της, τὰ μεταλλεῖα τὸ χρυσάφι των, οἱ κῆποι
τὰ ἀνθὲ των διὰ νὰ σὲ στολίσουν καὶ σὲ καταστή-
σουν πολυτιμωτέραν.

Ἡ ἐπιθυμία τῆς ἀνδρικῆς καρδιάς ἐστεφάνωσε μὲ
δόξαν τὴν νεότητά σου.

Εἶσαι κατὰ τὸ ἥμισυ γυναῖκα καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ ἄ-
νδρυν » !

Ἰδοὺ καὶ εἰς θρόλῳ ἐκ τῶν ἔργων τοῦ ποιητοῦ :

Η ΒΑΤΑΔΕΡΑ

Ὁ Οὐγγαπούτας, μαθητὴς τοῦ Βούδδα, ἐκοιμᾶτο,
κεκλιμένος εἰς τὸν κοινορτόν, ὑπὸ τὰ τεῖχη τῆς πό-
λεως Ματούρας.

Τὰ φῶτα ἦσαν ἐσβεσμένα καὶ ὅλαι αἱ πύλαι τῆς
πόλεως κλεισταί. Εἰς τὸν θολὸν οὐρανὸν τοῦ Αὐγού-
στου τὰ σύννεφα ἔκρυπτον τοὺς ἀστέρας.

Αἰφνης, πῶδες ἀνεκίνησαν ἠχηρῶς ψέλλια ἀργυρὰ
καὶ προσέψαυσαν τὸ στήθος τοῦ Οὐγγαπούτα.

Ὁ νέος ἀποτόμως ἀφυπνίσθη, τὸ ὑποτρέμον φέγ-
γος φανοῦ ἐπληξεν τοὺς ὀφθαλμοὺς του, τοὺς πλήρεις
καλοκαγαθίας.

Διέκρινε μίαν βαυαδέρην μεθυσιμένην ἐκ τοῦ οἴνου
τῆς νεότητός της, σκεπασμένην μὲ πετράδια παν-
τοίων χρωμάτων καὶ περιβεβλημένην ἐπινώτιον ὡχρο-
κύανον.

Ἐχαμήλωσε τὸν φανόν της διὰ νὰ φωτίσῃ τὸ ὤ-

ραϊον, αλλά ὡρὸν πρόσωπον τοῦ νεκροῦ ἀσκητοῦ.

— Συγγνώμην, νῆς ἀναχωρητὰ, ὅτι σ' ἐξύπνησα, εἴ-
πεν ἡ βαυαδέρα. Καταδέξου νὰ ἐλθῃς στὸ σπίτι μου.
Ἡ σκὴν τοῦ δρόμου δὲν εἶνε τὸ κρεββάτι τοῦ σου
πρέπει.

— Τράβα τὸ δρόμο σου, ὡραία κόρη, ἀπήντησεν ὁ
ἐρημίτης. Ὅταν ἐλθῇ ἡ στιγμή, θὰ ἐλθῶ νὰ σ' εὔρω.

Αἶφνης, ἡ μαύρη νύξ, εἰς μίαν ἀστραπὴν, ἐδειξε
τοὺς ὁδόντας τοῦ καὶ ἡ βαυαδέρα ἐρρίγησεν ἐκ φόβου.

Τὸ νέον ἔτος δὲν ἐσήμανεν ἀκόμη. Ὁ ἄνεμος μυ-
κάται. Οἱ κλάδοι τῶν δένδρων θρηνοῦν ἀποστάζον-
τες βροχὴν μαργαριτῶν.

Γλυκεῖα ἐαρινὴ αὔρα φέρει μακρόθεν τοὺς ἤχους
τοῦ αὐλοῦ. Ὁ κόσμος τρέχει εἰς τὰ δάση διὰ νὰ ἐ-
ορτάσῃ τὴν ἐορτὴν τῶν ἀνθῶν.

Εἰς τὰς στέγας τῆς κοιμημένης πόλεως πίπτει ἐξ
οὐρανοῦ τὸ φέγγος τῆς πανσελήνου.

Ὁ νεαρὸς ἀναχωρητὴς βαδίζει εἰς τὴν ἐρημον ὁ-
δὸν ἀκούων τοὺς ἐρωτικούς θρήνους πτηνοῦ, καθη-
μένου ἐπὶ τῶν κλάδων μανιόλιας.

Ὁ Οὐγγαπούτας πλησιάζει εἰς τὰς πύλας τῆς πό-
λεως καὶ ἀνακόπτει τὴν πορείαν του.

Ποία εἶνε ἡ γυνὴ ἐκείνη ἡ ἐξηπλωμένη εἰς τὸν
κονιορτόν, πλησίον τῶν τειχισμάτων ;

Εἶνε ἡ βαυαδέρα, γεμάτη πληγὰς, προσβεβλημένη
ὑπὸ τῆς μαύρης πανώλους καὶ διωγμένη ἀπὸ τὴν
πόλιν.

Ὁ νεαρὸς ἐρημίτης κάθεται εἰς τὸ πλευρόν τῆς
βαυαδέρας· ἀποδέτει τὴν κεφαλὴν τῆς ἀσθενοῦς ἐπὶ
τῶν γονάτων του, ραντίζει μὲ νερὸν θροσερόν τὰ
φλέγοντα χεῖλη τῆς καὶ χρίει τὸ σῶμά τῆς μὲ ἔλαιον.

— Ποῦ εἶσαι, παρήγορε ἄγγελε τοῦ ἐλέους ; εἶπε
στενάζουσα ἡ βαυαδέρα.

— Ἦλθεν ἡ στιγμή νὰ σὲ ἐπισκεφθῶ, καὶ ἰδοὺ με,
ὡς σοὶ τὸ ὑπεσχέθην.

(Μετὰφρασις ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ).

Ὁ Τυχάρ εἶνε καὶ μουσικός· ἔχει τονίσει ὅλα τὰ
τραγουδιὰ του, τὰ ὁποῖα ψάλλει ὁ Ἰνδικὸς λαός. Ἐ-
πίσης ἔχει μεταφράσει εἰς τὴν Ἰνδικὴν τὸν Σέλλεϋ, τὸν
Ἰένυσσον, τὸν Μυσσέ καὶ ἄλλους μεγάλους ποιητάς.

— TRIO —

ΜΕΣ' ΑΠΟ ΤΑ ΝΕΚΡΑ ΝΕΡΑ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ

Ἐ μιά μικρὰ λίμνη, ποῦ ὁ Νετ-
λος ὁ ἀναδλύων σχηματίζει—
κομμάτι ἀπὸ καθρέφτη ἀστρα-
φτερό,— αἱ λιγυραὶ εὐκάλυπτοι
μέσ' τ' ἀργυρὰ των πέπλα τυ-

λιγμένες, βυθίζουν τὰ εὐγραμμιά των πόδια τὰ γυ-
μνά, καὶ μὲ σκυμμένα τὰ κεφάλια των κυττάζουν τὴν
ἡρεμὴ μελαγχολία ποῦ χύνεται ἀπ' τὴ μορφή των τὴ
λεπτή.

Ἐφ' ἡλᾶ, μέσα στὴ χρυσαμένη ἀτμοσφαῖρα, κοπάδι
ἀπὸ συννεφάκια ροδιῖα, σὰν ἀπὸ ρόδων πέταλα στοι-
βάδες, πετοῦν, πετοῦν γοργὰ γοργὰ, καὶ σταματοῦν
κι' αὐτὰ μπρὸς 'ς τὸν καθρέφτη.

Ὡ, τί φιλήματα τρελλὰ, τί μειδιάματα φαιδρά, σὰν
χρυσοροδόσιν λεπτὴ βροχή, πίπτουν στὴ λίμνη, καὶ
πῶς σ' αὐτὴ τὴν ἐπαφή, μιὰ ἀνατριχίλα χρωπὴ κά-
μινει νὰ φρίττουν ἐλαφρὰ ὅλα τὰ φύλλα τ' ἀργυρὰ
τῶν εὐκαλύπτων !

Ῥόδα κι' ἀσῆμι λούονται σφιχτὰ ἀγκαλιασμένα μέσα
στῆς λίμνης τὰ νερά, ὅταν ὁ ἥλιος ἔξαφνα ἐκεῖ ποῦ
κατεβαίνει, φωτίζει μίαν νέα εὐμορφιά, ἕως τώρα ἄ-
φαντῇ, μέσ' τῇ σκιᾷ κρυμμένη.

Ὅλο ζωὴ, σπαρταριστὴ, διάφανη νύμφη προσάλα-
λει ντυμένη ἀπὸ κορδέλλες—φύλλα μοῖς.— Σὰν πυρο-
τέχνημα σμαράγδι· ὁ ἀπλώνει στὴ γῇ τὴν ἀτελειώτην
οὐρά τῆς, ποῦ σείεται σπασμωδικὰ ἀπὸ τὰς κινήσεις
τῆς τὰς ζωηράς, καὶ μ' ἓνα πῆδημα τρελλὸ σὰν πρά-
σινη ροκέττα, στὴ θεία τοῦ καθρέφτη τρέχει κι' αὐτὴ
νὰ θαυμασθῇ.

Μέσ' τὰ νεκρὰ νερά τῆς λίμνης, νύμφες φαίες, ρό-
δινοι ἄγγελοι, νύμφες σμαράγδινες τρελλές, ἀγκα-

λιασμένες σφιχτὰ σφιχτὰ χορεύουν, σὰ νὰ ἦσαν πάντ
ἀχώριστες, ἀδελφωμένες...

Χορεύουν ρυθμικὰ καὶ τραγουδοῦν ἓνα τραγουδί...

Ἀκούτε ;..

Αὐτὸ ποῦ λέγουν δὲν εἶναι παραμῦθι : εἶναι παρ-
μένο ἀπ' τὴ ζωή...

Ὡ λίμνη ! μέσ' ἀπὸ τὰ νεκρὰ νερά σου, μιὰ ἀλή-
θεια ἀκούεται τόσο τρανή...

Λύπη, Χαρά, Ἐλπίδες, δὲν περπατοῦν πάντα μαζί ;

ΜΟΙΡΑΙΑ

ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΚΕΥΕΙΣ ΜΟΥ * * *

Τὸ μέλλον εἶναι μιὰ τρεμονλιαστὴ ἀκτίς ἀπὸ κάποιο
ἀόρατον φῶς, τὸ ὁποῖον μέσα ἀπὸ ἓνα χάος δίνει κάποιαν
ψεύτικην ἐλπίδα εἰς τὸν ἄνθρωπον.

— Ὁ κόσμος εἶναι κακός, διότι οἱ ἄνθρωποι τὸν θέ-
λουν τέτοιον.

— Ὁ ἔρωσ εἶναι σχολή, ἀλλὰ μετὰ σχολίων.

— Τὸ μόνον πρᾶγμα ποῦ δὲν ἐρωτεύεται ὁ ἄνθρωπος
εἶναι ὁ θάνατος· καὶ ὅμως αὐτὸς εἶναι πάντοτε ἐρωτευ-
μένος μαζί του.

— Ὁ ἄνδρας ἂν δὲν ὑπῆρχε ἡ γυναῖκα θὰ ἦτο ἅγιος.
Ἡ γυναῖκα ἂν δὲν ὑπῆρχεν ὁ ἄνδρας θὰ ἦτο διάβολος.

— Τὸ πεῖ ἄνδρον πρᾶγμα εἶναι ὁ ἔρωσ· καὶ ὅμως ὁ
κόσμος τὸν κατακοῖνει. — Τὸ ὠραιότερον πρᾶγμα στὴν
τέχνην εἶναι τὸ γυνόν· καὶ ὅμως ὁ κόσμος τὸ καταδι-
κάζει.

— Ἡ φύλια εἰς τὸν ἄνδρα εἶναι μέσον· ἐνῶ εἰς τὴν
γυναῖκα ἀποτελεσμα.

ΜΙΜΗΣ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

